Zevende Jaer. Nr 34. Zaterdag, 25 Augustus 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad. groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 25 AUGUSTUS.

Wy hebben onlangs de tyding medegedeeld, dat prins en prinses Hendrik der Nederlanden een bezoek zullen brengen aen koning Leopold. Dat zal de eerste Oranje prins zyn, welke sedert 1830 in Belgie verschynt. Sedert lang had men in ons land wederkeerig bezoeken, tusschen de twee vorstelyke familien, gewenscht; dat deze ook welkom zyn in Nederland, blykt uit het volgende artikel, genomen uit het *Handels- en Effektenblad* van Amsterdam:

« Het berigt, dat HH. KK. HH. prins en prinses Hendrik, na HDr. terugkeer van Liebenstein, en alvorens zich in de volgende maend naer Luxembourg te begeven, te Brussel aen koning Leopold een bezoek zullen brengen, wordt bevestigd. Er worden te dien einde aen het Belgische hol schitterende toebereidselen gemaekt. Zoowel de konferentie van koning Leopold met koning Willem III te Wiesbaden, als de verwachte komst van den prins te Brussel, is gewis niet zonder politieke beteekenis tegenover den tegenwoordigen fel beroerden tyd, en levert een verblydend bewys op van de nieuwe verbroedering tusschen Nederland en Belgie, waerby beide staten niet tegenover, maer naest elkander, in bloei zullen toenemen en, als hechte waerborgen voor eigen welvaert, elkanders zelfstandigheid, vryheid, nationaliteit en onafhankelykheid zullen eerbiedigen. »

Men leest in den *Demerbode*:

« De stad Tongeren, zooals wy reeds in een vorig nummer gezegd hebben, gaet een standbeeld oprigten aen den held Ambiorix, aen hem die, toen ons vaderland, gelyk op den huidigen dag, met overweldiging bedreigd werd, moedig met een handvol dappere Belgen opstond tegen den vreemden overheerscher die hun het juk der slaverny op den hals wilde leggen.

Wy wenschen de Tongenaren geluk over dit besluit. Zy kunnen niet beter hunne gehechtheid aen den geboorte grond, hunne liefde tot de vryheid en de onafhankelykheid te kennen geven dan met de herinnering aen te helden der oudheid te vereeuwigen en aen het nageslacht over te laten.

Wy deelen hieronder de vaderlandslievende redevoering mede, welke in den provincialen raed is uitgesproken door de heer Beckers.

Redevoering van den heer Beckers in den provincialen raed van Limburg gehouden:

M. Beckers biedt in naem van de 1e commissie, het verslag betrekkelyk de toelage welke is gevraegd geworden ten voordeele van de oprigting van een gedenkteeken aen Ambiorix.

Wy trekken het volgende uit dit stuk, waervan de lezing met de grootste aendacht is aenhoord geworden:

« De geschiedenis leert ons, dat omtrent eene halve eeuw voor de christene tydrekening, kwam een groote veldheer der romeinsche republiek, dezelfde die van onze voorouders zegde *quorum fortissimi sunt Belgæ*, Julius Cæsar eindelyk, beheerscht door den geest van overwinning, met zyne magtige en aen den kryg gewende legioenen geheel Gallië overweldigen. De Eburonen, die het meestendeel, de landen, welke tusschen den Rhyn, de Maes en de Ourthe gelegen waren en waerin gansch Limburg begrepen was, bewoonden, door de verwoestingen der Aduatieken verschrikt, onderwierpen zich zonder stryden. Doch hunne onderwerping weldra moede zynde, bezield met den geest van onafhankelykheid en van vryheidsliefde, wilden zy hun hatelyk juk afschudden. Ambiorix, de dapperste der opperhoofden van dit volk, aengeprikkeld door zyn ingewortelden oorlogszucht en door den haet tegen de vreemde overheersching, gebruik makende van de goede gezindheden zyner vaderlanders, gaf het sein tot den oproer, stelde zich aen het hoofd zyner krygers, en verwielde verscheidene romeinsche legioenen.

» De romeinsche generael troostte zich moeijelyk over die nederlaeg, de grootste welke hy had uitgestaen, en zond tegen Ambiorix talryker en magtiger legioenen. Indien onze voorouders, mynheeren, door de andere bevolkingen van Gallië waren ondersteund geweest, hadden zy voorzeker den vreemdeling verjaegd en hunne onafhankelykheid behouden. Maer aen hunne eigene krachten overgelaten, door de overmagt verpletterd, werden de Eburonen uitgeroeid. Ambiorix nogtans, de dappere vaderlander, ontsnapte aen de strikken des romeinschen generaels.

» Gy ziet, mynheeren, dat de toenmalige Belgen waerdig waren der hedendaegsche Belgen. Even als wy waren zy fier op hunne onafhankelykheid, even als wy droegen zy de vreemde overheersching haet toe! Eh wel! laten wy ons hunner waerdig blyven. Laet ons hulde bewyzen aen het edele opperhoofd dat, over 19 eeuwen, om zyn volk te redden van een hatelyk juk, hetzelve naer de overwinning geleidde tegen de grootste der veldheeren van dit tydstip. Laet ons fier zyn van den oorsprong des eburoonschen held te kunnen eischen.

» Het zyn die vaderlandslievende gevoelen, mynheeren, die uwe bestendige deputatie hebben doen besluiten u voor te stellen, onder voorbehoud van evenredige vermindering voor het geval dat de uitgave onder de 35,000 frs zyn zou, de toestaning van eene subside van 3.000 fr. by derden af te rekenen op de werkingen van 1861, 1862 en 1863, voor de oprigting op de groote merkt van Tongeren van een standbeeld aen Ambiorix.

» Het gouvernement dat de herinnering der groote feiten van de geschiedenis die Belgie belang inboezemt, gaerne bewaert, is zeer voordeelig aen het ontwerp. Het is onnoodig, mynheeren, u de verdienste aen te toonen van het standbeeld afgeschets door M. Bertin van Tongeren. Gy hebt dit schoone werk gezien! Gy hebt de geleerde en kenschetsende beschryving welke er het kunst- en wetenschappelyk genootschap van Limburg heeft over gedaen, gelezen... »

Hierop hebben MM. Barthels en Van Brabant het woord genomen en in warme vaderlandslievende bewoordingen de besluitselen der 1e commissie ondersteund, en krachtig de opmerkingen van twee leden, die in deze zaek slechts eene kwestie van geldgeving zagen, wederlegd.

Dan zyn de besluitselen van het verslag van M. Beckers by toejuichingen onder het aenhoudend handgeklap van het publiek dat de zitting bywoonde.

Men schryft ons uit St-Truiden:

Maendag, 20 augustus, had de plegtige prysuitdeeling plaets in het bisschoppelyk Seminarie onzer stad. Buitengewoon veel volk van alle omstreken was er dit jaer tegenwoordig. Beneffens Z. H. de bisschop van Luik, zag men, van den eenen kant, den heer graef de Theux en M. de Pitteurs, volksvertegenwoordigers der provincie; van den anderen kant, den heer Gouverneur der provincie, die nooit de gelegenheid laet voorby gaen om de jongheid moed en yver voor de studie en de schoone kunsten in te boezemen; in een woord, al wat de maetschappy uitstekend in geleerdheid, verheven stand en aenzien bevat, was hier tegenwoordig. En dit, om in het voorbygaen te zeggen, is een klaer bewys der algemeene achting, welke geestelyke en wereldlyke overheid het gesticht toedraegt; en ook met goede rede, dewyl er in alle standen der societeit mannen gevonden worden die in dit beroemde huis hunne studiën begonnen of voltrokken hebben, onder het geleide van den achtbaren direkteur Schryen, welke reeds 25 jaren met zooveel yver en voorzigtigheid het Seminarie bestuerd.

De plegtigheid begon om 10 1/2 uren met den opera: *Josef in Egypte*. Zeggen met welke juistheid, met welke diepe gevoelens dit stuk gespeeld is, is onmogelyk. Men weet niet wat men het meest zou moeten bewonderen, of de klaerheid en zuiverheid van uitspraek der tooneelspelers, of hunne goede houding, of de fynheid in het uitvoeren der zangstukken. Die welke der aenhoorders aendacht het meest opgewekt hebben zyn de heer Chaillet, die Josef, de

---

DE REGTVEERDIGHEID

VAN KAREL-DEN-STOUTE.

(*Vervolg.*)

Het was eene groote zael, met donker groenen damast behangen en in welke de dag, door met roode zyden gordynen bekleedde vensters flauwtjes indrong. Eene tafel met groen tapyt, aen hetwelk gouden franjes hingen, stond in het midden en was met boeken en papieren beladen. In eene nis hing eene gouden wapenprael en onder dezelve was eenen leuningstoel geplaetst. In dezen stoel zat Rhinsault.

Nauwelyks had hy de in rouw gekleede Mevrouw Stalins ontwaerd, of eene hevige aendoening vertoonde zich op zyn marmeren gelaet; het scheen dat hy bevroedde de edele vrouw zyne helsche ontwerpen kende en dat zy misschien wel de worsteling zou durven aenveerden. Dit als den bliksem snel gedacht deed den landvoogd voor eenen oogenblik sidderen, want ofschoon hy zich boven alle aenklagten verheven waende, stonden niet te min de goedbekende faem van Stalins en de geregtigheid van den hertog van Burgondien hem eenigzins in den weg.

Regina naderde met loome schreden tot voor de voeten des landvoogds; deze geboed zyne officieren en schildknapen de te verlatenzael en als of de verwydering dier soldaten hem den moed wedergegeven had, voegde hy op eenen schimpachtigen toon Mevrouw Stalins de volgende woorden toe:

— Ik ken de oorzaek uwer komst; gy komt voor den door u beminden echtgenoot, voor den door my gehaten man om genade smeeken, niet waer? Gy komt my zeggen dat hy onschuldig is. Spaer u deze vergeefsche moeite; ik moet de verontschuldiging van den heer Stalins niet hooren, omdat ik weet dat hy niet pligtig is. Daerom zal ik ook tegen u met opene kaerten spelen en u verklaren dat alleen myne overgroote en onoverwinbare neiging tot u en uwen wederstand aen myne gebeden de aenhouding uws echtgenoots berokkend hebben. De beschuldiging van hoog verraed is slechts een voorwendsel om het volk de oogen te verblinden, dewyl ik van eenen anderen kant verzekerd ben dat gy zelve de ware oorzaek niet kenbaer maken zult.

De schaemtelooze wyze op welke de landvoogd zyn schandelyk gedrag aen Regina zonder bewimpeling ontluikte, verwonderde en verontweerdigde de trouwe vrouw grootelyks; met edele weerdigheid zegde zy tot den gouverneur:

— Rhinsault, ik ben hier gekomen, niet om genade, maer om regt te erlangen; gy zelf bekent dat myn echtgenoot onschuldig is, geef hem aen myne trouw weder.

— Weder, wanneer ik hem in handen heb? O dit is onmogelyk; uw echtgenoot verkrygt slechts onder ééne voorwaerde zyne vryheid, en die voorwaerde is u bekend.

— Houd op met my te beleedigen, heer Rhinsault; uw ambt, uwe weerdigheid van landvoogd stellen u geenszins boven de wet; geef my mynen echtgenoot weder, anders... onze hertog is regtveerdig.

— Wend u tot den Burgondier, dit is my onverschillig; met eenen enkelen pennenstreek wisch ik al den kwaden invloed uit, die uwe klagt zou kunnen te wege brengen. Bovendien zult gy den hertog niet zien, de zaken in Zwitserland nemen alweêr eene gevaerlyke wending. Karel heeft voor het oogenblik andere bezigheden dan naer het gejammer eener vrouw te luisteren.

— Rhinsault, blyft gy by uwe weigering om aen mynen echtgenoot de vryheid weder te geven?

— Ja, ten ware dat gy het voorbeeld der toegevendheid gavet.

Ten zelfden tyde bragt een man, met een rigtersmantel omhangen aen den gouverneur eene rol parkement. Rhinsault stelde er zyn handteeken op. Vervolgens het stuk onder Regina's oogen leggende:

— Gy wilt het, zegde hy; het is het doodvonnis van uwen man.

Men had Stalins' koophandelbrieven vertolkt volgens het uitleggend stelsel, het eenigste dat alsdan in zwang was; de regters aen het gouvernement verkocht hadden hem veroordeelt. Regina ware in de overmaet harer droefheid in onmagt gevallen, hadde de vrees voor die woeste beest die voor haer stond haer by haer bewustzyn niet gehouden. Zy zag wel dat er geene hoop meer was.

De vrees en afschrik deden haer echter het hoofd verliezen, en het hert diep ontroerd, door verschillende gewaerwordingen heviglyk geschokt, verliet zy het paleis van den landvoogd.

VI.

Twee maenden na de aenhouding van Pieter Stalins was de stad Gelderen in volle vreugde; al de huizen waren met bloemkransen en linten bekroond en op de Groote Markt verhief zich eene regt koninglyke tent. Krygers, landboden, Hollanders, Zeeuwen, Burgondiers, doorkruisten in alle zyden de stad, het geluid der klokken galmde door de lucht, alles met een woord had een feestelyk aenzien, want Karel-de-Stoute, hertog van Burgondien, door eene dier verrassingen die zoo wel met zyn wispelturig karakter overeenkwamen, op een oogenblik dat men zelfs niet wist waer hy zich bevond, had hy het schielyk gedacht opgevat van zyn hertogdom Gelderen te bezoeken, welk hy nog niet doorloopen had; en hy was van Maestricht gekomen op het onverwachts zyner nieuwe onderdanen.

Een wapenheld door bazuinblazers vergezeld, riep de